

Benvinguda al Mestre Manén, en sa visita a l'"ORFEO CATALÀ"
el dia 21 de novembre de 1946.

Il.lustre Mestre:

En nom de tots els nostres Mestres i cantaires voldria expressar a vós, glòria preclara de la nostra música, la joia que sentim de tenir-vos avui entre nosaltres, amb motiu d'haver tingut la gentilesa de venir a oir un nostre assaig. La intimitat que embolcalla aquest acte, ens augmenta la sinceritat i el fervor amb què us acollim. Jo sé l'admiració i l'afecte profundament sentits que sempre us ha inspirat l'obra de l'"ORFEO CATALÀ" i el seu inoblidable Mestre fundador. I diré encara més, que sé com ningú l'admiració i l'afecte que aquest us tenia. Jo estic segur que si ell, ara no és ací corporalment, el seu esperit ens acompanya i inspira l'expressió d'aquest sentiment nostre.

No vull deixar passar aquesta ocasió sense enaltir davant aquests fidels i abnegats cantaires la vostra personalitat musical i parlar, encara que sigui breument, per imposició de les circumstàncies, de les relacions cordialíssimes entre vós i l'"ORFEO", sense que tingui, però, la intenció de descobrir coses de tots conegudes.

És un fet innegable que a través de bona part de la vostra obra musical, (obra extensíssima que conté tota classe de gèneres des de la simple cançó i la sardana al poema coral, música de càmara, teatre i, sobretot, el de la gran música simfònica), hi batega una veritable devoció per la nostra cançó. Si

entre els grans públics de l'estranger, que us aclamen com a formidable violinista i egregi compositor, ha triomfat esplendorosament la vostra música, aquest triomf ha estat també el de la nostra racialitat, car vós no us heu avergonyit d'agermanar la nostra humil cançó, que és la pura essència de la nostra ànima, amb el ropatge superb que la vostra feconda i desbordant imaginació de gran músic li ha bastit. Així, si un dia componíeu aquell admirable "Joventus", saturat d'aquella empena i ardència que només de la joventut pot sortir, us sentíeu aferrat al record de la terra i en el seu temps central teníeu la necessitat de glossar, amb exquisidesa insuperable, aquells nostres "Fadrinets de Sant Boi". Si els públics de l'estranger aclamen entusiàsticament el vostre "Concert per a piano i orquestra", no hi ha dubte que, en oir-lo, s'han encomanat l'esgarripança d'aquella nostra adòrable "Mare de Déu", transformada rítmica i melòdicament per obra de la vostra musicalitat esplèndida, sense perdre res de la seva seductora bellesa. I en una de les vostres obres capdals, aquella "Nova Catalònia", que meresqué l'honor d'ésser interpretada per la Filarmonica berlinesa, reteu un dels homenatges més esclatants que a la nostra cançó i al nostre esperit s'hagin pogut tributar. Enamorat de la nostra dansa, la sardana, la immortalitzeu en aquell vostre simplicíssim "Camprodon", que no podrà faltar mai en cap antologia d'aquelles danses; i encara feu més per ella: la magnifiqueu i exalceu en el segon temps del vostre segon concert de violí, obra de la vostra feconda maduresa. I així podríem citar altres exemples.

Però, també vull parlar de les vostres relacions amb l'"ORFEO CATALÀ", que ara reneix a nova vida. Quan vers l'any 1914, aquest realitzà la seva triomfal excursió a París i Londres, vós, amb gest magnífic, completament desinteressat, i a petició del Mestre Millet, us traslladàreu a la ciutat del Tàmesi, per tal de donar un major relleu als nostres concerts amb el vostre art consumat de violinista excepcional, constituint això una lliçó per a altres grans artistes mancats d'aquest desprendiment.

El dia 30 d'octubre de l'any 1915, presidíeu la nostra Sisena Festa de la Música Catalana, festes que un dia o altre haurem de reprendre, i les vostres paraules presidencials eren plenes de fe en el nostre renaixent art musical: "Jo hi crec, jo crec en nostre renaixement -dèieu-. No sols perquè cap força natural pot restar amagada sense que el moment arribi de la seva perfecta eclosió, no sols perquè posseïm talents prou remarcables per a precipitar aquella, sinó perquè l'hora sembla que ens ho assenyala amb signes d'inequívoca eloqüència: els d'agotament que es manifesten en l'art musical d'altres pobles que fins avui havien estat els mantenedors i els capdavanters. En la Natura, la llei de successió i evolució és ineludible i fatal." I acabàveu tan bella peroració, dient: "Esperem, confiem i, sobretot, laborem! Esperem en la bondat de nostres esperances, confiem en el resultat de nostres esforços, mes no oblidem que res s'obté sense l'acció que precipita la realització de l'obra. Cal treballar, cal fixar aquella acció per l'activitat ben guiada." I continuàveu: "Penseu-hi tots, penseu-hi: laborem amb fe i honradament i un jorn quan la terra, la nostra, vos esguardi somrient, (quan la

Catalunya artística hagi assolit aquella alçada desitjada), pensa sareu amb goig i orgull, tots, grans i petits, que el fruit del vostre treball l'ha fet més gran, l'ha tornat més lluminosa!

I en la "Festa de la Música Catalana" de l'any 1917, dedicada a la nostra cançó popular, en commemoració de les festes del 25è. aniversari de l'"ORFEO CATALÀ", vós hi guanyàveu, per unanimitat del jurat presidit pel plorat Mestre Nicolau, el premi d'honor amb aquella elevadíssima glossa "Els dos camins", d'una tan intensa poesia, que per llarg temps figurà en el nostre repertori, la qual cosa us disposeu ara a refer novament, amb l'additament de la vostra meravellosa paleta orquestral. Més tard, en la 8a. Festa de l'any 1920, se us adjudicava el premi a la millor composició de caràcter joïós per a chor mixte, amb aquell "Petit maridet", glossa en forma de variacions d'una cançó popular, obra d'un humorisme encertadíssim i una de les més difícils que mai s'hagin escrit per a chor.

Quan en l'any 1918 donàreu en aquesta casa els grans festivals compostos quasi exclusivament per obres de la vostra producció, que us consagraren a casa nostra com a gran compositor, l'"ORFEO" volgué retre-us homenatge col.laborant en l'audició del primer acte d'"Acté", en l'himne final de la simfonia Catalònia i cantant algunes de les vostres obres corals.

I ara, darrerament, en iniciar-se aquesta nova etapa en la vida del nostre Chor, que com una nova renaixença, porta en si tot l'impuls i totes les ànsies de l'edat florida juvenívola, el vostre art en plena maduresa i fecunditat, li fa ofrena d'una nova versió d'aquelles "Muntanyes del Canigó" de la joven-

tut, que l'"ORFEO" tant havia prodigat, i ara, darrerament, del enginyós caprici sobre la cançó "El Pardal", glosses magnífiques que proclamen una vegada més la vostra destresa i el vostre amor a l'obra de la nostra entitat.

En les "Muntanyes del Canigó", que ara cantarem, delitós ensomni fet de clarors i ombres, afegiu a la lletra popular aquella encertadíssima frase de "Canigó, Canigó muntanya nostra", a la qual dono el significat, si m'és permès el mot, de música nostra i qui diu música diu Pàtria nostra. I en aquell ajocament del Pardal de la cançó sota l'orange, traduït per vós amb una bellesa tan penetrant, en la segona composició, jo no hi sé veure altra cosa que l'"ajocament", el repòs de l'artista fornit per totes les bregues amb les escoles i procediments de tots els temps, a redòs de la nostra cançó.

La vostra presència entre nosaltres, acompanyat de la vostra distingida esposa, confirma aquest simbolisme. L'"ORFEO", que és una obra essencialment catalana, creada i mantinguda especialment per a gloriificació del nostre art, us acull avui, com he dit abans, amb admiració, sinceritat i fervor, en la intimitat de la seva llar. Que ella sigui per a vós una segona casa i que per molts anys perduri aquesta comunitat de sentiments i d'afectes entre vós i l'"ORFEO".

Benvinguda al Mite Manen, en sa unitat a l'Orfeó
Català, el dia 21 de novembre de 1946.

Il·lustre mestre: En nom de tots els nostres mestres cantants i
... voldria expressar a vos, glòria preclara de la nostra música,
la joia que sentim de tenir-vos avui entre nosaltres, amb motiu
d'haver tingut la fertilitat de venir a oir un nostre arrais. L'im-
-timitat que embolcalla aquest acte ens augmenta la recepció
i el fervor amb que us acollim. Jo sé l'admiració i l'afecte pro-
fundament sentits que sempre us ha inspirat l'obra de l'Orfeó
Català i el seu inoblidable mestre fundador. I dic encara
més, se com mifí l'admiració i l'afecte que aquest vostre tenia. Jo
estic segur que si ara no és ací corporalment, el seu esperit ens
acompanya i inspira l'expressió d'aquest sentiment nostre.

No ~~voldria~~^{vull} deixar passar aquesta ocasió sense enaltir davant
aquests fidels i abnegats cantants la vostra personalitat musical
i parlar, enc que sigui breument, per imposició de les circum-
stàncies, de les relacions cordialíssimes entre vos i l'Orfeó, sense que
tingui, però, la intenció de descobrir coses de tots conegudes.
Es un fet innegable que a través de ^{bona} molta part de la vostra

obra musical (obra estensíssima que conté tota classe de ²
gèneres des de la simple cançó i la sardana al poema coral, mi-
sica de càmara, teatre i sobretot el de la gran música sinfònica)
hi bateja una veritable devoció per la nostra cançó. Fi-
entre els grans públics de l'estranger, que us aclamen com
-formidable violinista i egregi compositor, ha triomfat esplen-
dorosament la vostra música, aquest triomf ha estat també
el de la vostra nacionalitat, car vos no us heu avergonyit d'afegir
-manar la vostra humil cançó, que és la pura essència de la
vostre ànima, amb el rapatge zoperb que la vostra fecunda i
desbordant imaginació de gran músic li ha bastit. Així, hi
un dia componien aquell admirable "presentur", saturat
d'aquella emfàtica i ardència que només de la joventut pot sortir,
us sentien afeurat al record de la terra i en el seu temps cen-
-tral tenien la necessitat de florir, amb esquisidesa insupe-
rable, aquells nothos "Fadinetts de St. Rei". Si els públics
de l'estranger aclamen entusiàsticament el vostre Concert
per a piano i orquestra, no hi ha dubte que en oïr-lo i han

encomenant l'esgarifança d'aquella vostra adorable 'Mare
de Déu' transformada ^{rítmica i melòdicament} per obra de la vostra musicalitat esplendi-
da, sense perdre res de la seva seductora bellesa. Y en una
de les vostres obres capitals, aquella "Nova Catalunya", que mereix
l'honor d'èsser interpretada per la ^{Simfonia} Filharmonica Berlinesa, re-
ten un dels homenajes més esclatants que a la nostra canço i
al nostre esperit s'han pogut tributar. Enamorat de la vos-
tra dansa, la fardava la immortalitat en amb aquell vostre
simplicísim "Campesin" que no podrà faltar mai en cap
antologia d'aquelles dances; i encara fer més per ella; la
magnífic i esalceu en el seu temps del vostre don concert
de violí, obra de la vostra fecunda maduresa. Y axí, po-
driem citar altres exemples.

Pero, també vull parlar de les vostres relacions amb l'òpera,
que ara veuix a nova vida. Quan vers l'any 1914, aquest realitzà
la seva triomfal excursió a París, Londres, i vos amb gest magnífic, com-
pletament desinteressat, i a petició del Mlle Millet, us traslla-
dàreu a la ciutat del Tàmesi, per tal de donar un major relleu als

Nostres concerts amb el vostre art consummat de violini i a caporal, constituint això una llmo per a altres grans artistes, mancats d'aquest despendiment.

El dia 30 d'octubre de l'any 15, presidien la nostra Gran Festa de la Música Catalana, festes que un dia o altre haurien de repetir-se, i les vostres paraules presidencials eren plenes de fe en el nostre veritable art musical: "Jo hi crec, perquè en nostre benestar, ment d'ien. No sols perquè Cap força natural pot restar amafu-ola sense que el moment arribi de la perfecta eclònia, no sols perquè posem talents prou remarcables per a precipitar aquella, sinó perquè l'hora sembla que ens ho senyala amb signes d'inequívoca eloqüència: els d'apertament que es manifesten en l'art musical d'altres pobles que fins avui havien estat els mantenedors i el Cap-davanters. En la Natura la llei de successió i evolució és ineludible i fatal". Y acabaven tan bella peroració dient: "Esperem i confiem i tota tot laborem! Esperem en la fondat de nostres esperances, confiem en el resultat de nostres esforços, i no ens oblidem que res s'obté sense l'anió que precipita la realització de l'obra. Cal treballar, cal fixar aquella acció per l'activitat ben fada".

• I continuaven: "Pensen-hi tots, pensen-hi: laborem amb fe i
honradament i un jorn quan la terra, la nostra, vos esguardi tan
-rient, (quan la Catalunya artística hagi assolit aquella alçada desir-
-jada) pensarem amb goig i orgull, tots, grans i petits, que el fruit
del vostre treball l'ha fet més gran, l'ha tornat més lluminosa!

I en la "Festa de la Música Catalana" de l'any 1917, dedicada a la nostra
cançó popular, en commemoració de les festes del 25^è aniversari de l'Orfeó
hi guanyàven, per unanimitat del jurat presidit pel ~~poblat~~ Mre Nicolau, el
premi d'honor amb aquella elevadíssima flor "El camí" d'una
tan intensa poesia, que per llarg temps figurà en el nostre repertori, la qual
ara us disposen a refer novament amb l'aditament de la vostra vera-
vella paleta orquestral. Mes tard en la 8ª Festa de l'any 1920 se us ad-
judicaven el premi a la millor composició de caràcter poès per a hor-
niste, amb aquell "Petit maridat", flor en forma de variacions d'una
cançó popular, obra d'un humorisme encertadíssim i una de les més
dipintes que mai s'hagin escrit per chor.

Enan en l'any 1918 donaven en aquesta casa els grans festivals can-
pots quasi exclusivament per obres de la ~~nostra~~ producció, que us con-
tra-

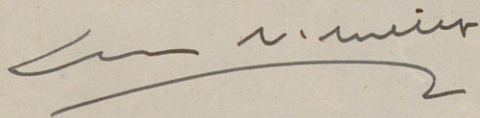
graven a casa nostra com a gran compositor, l'Orfeo volgué restar-ne
homenatge col·laborant a l'audició del primer acte d'Acté, en l'última
final de la Simfonia Catalana i cantant algunes de les vistes o bes vocals.

Ara danerament en iniciis-se aquesta nova etapa en la vida
del nostre chor, que com una nova renaixença, porta en si tot l'ímpuls
i totes les ànimes de l'edat florida juvenils, el vostre art en plena ma-
duresa i fecunditat, li fa ofrena d'una nova versió d'aquelles "Montanyes
del Canigó" de la joventut, que l'Orfeo tan dravira produí, i ara, dan-
rament, del enginyo's caprici sobre la canço "El Pardal" glosses magnifi-
ques que proclamen una vegada més la vostra destresa i el vostre amor
a l'obra de l'Orfeo nostra entitat.

En les "Montanyes del Canigó", que ara cantarem, delitós l'urum
ni fet de clars i ombres, afegeix a la lletra popular aquella encertadissi-
ma frase de "Canigó, Canigó Montanya nostra", a la qual doncs el signi-
ficat, si m'és permès el mot, de unitat nostra i qui dir unitat d'una Patria
nostra. I en aquell apocament del Pardal de la canço tota l'orange
traduït per vos amb una bellesa tan penetrant, en la segona composició

jo no hi se tenir altra cosa que l' "ajocament" el repos de l'artista ²
fornit per totes les breques amb les enses i procediments de tots els temps
a redós de la nostra càtedra.

La vostra presència entre nosaltres, acompanyat de la
vostre distingida esposa, confirma aquest simbolisme. L'Orfeu que és
una obra essencialment catalana creada i mantinguda especialment
per a florificació del nostre art, iis acull avui, com he dit avants,
amb admiració, sinceritat i fervor, en l'intimitat de la seva llar.
Que ella sigui per vos una segona casa i que per molts anys ^{perdure} ^{trapes}
-ta comunitat de sentiments i d'afectes entre vos i l'Orfeu.

 R. Miquel

19 de Març 1946.